

“Faré un discurs seriós però amb tocs d'humor”

Joan Olivas a la plaça Major, ahir al matí. Foto: R. E.

Aquest dissabte (Teatre Municipal, 12.30 h) el municipi de Banyoles lliurarà a Joan Olivas (1925) la medalla d'or de la ciutat. Sobretot se'l coneix com a actor, però també ha estat cronista, responsable de la Revista de Banyoles, autor d'obres divulgatives... Com l'hem de presentar, a vostè? No ho sé. Una vegada algú em va qualificar d'activista cultural, segurament això seria el més ajustat. Recorda com es va iniciar en el teatre? Abans de la guerra ja havia tingut contactes amb aquest món perquè el meu oncle, en Josep Coll, havia estat director de l'agrupació teatral de l'Ateneu Republicà i a casa seva, al carrer Nou, vaig poder remenar les obres de teatre que hi tenia. Acabada la guerra em vaig afegir als joves d'Acció

Catòlica, que feien representacions al Cercle de Catòlics. Els veterans van veure de seguida que jo tenia allò que en deien vis còmica. Junt amb un altre company de la meua edat vam ser els únics joves que vam entrar a la companyia dels grans. I des d'aleshores no he parat. Li hauria agradat ser actor professional? No, no. De jove treballava amb el meu pare, que era cisteller, i veia la gent de les companyies que gairebé passaven gana. Per tant, per guanyar-se la vida no em semblava pas un bon ofici. A vostè i els de la seva fornada Banyoles els deu la gran vitalitat que el teatre té en aquests moments a la ciutat, no li sembla? Home, he estat molts anys fent teatre, des que vaig començar al Catòlics, i he actuat tant aquí com a la resta de la província. Darrere nostre va venir més gent, és cert. La Revista de Banyoles és, almenys en part, una herència seva. Van ser precisament companys del món teatral, com ara l'Enric Tubert, en Jaume Farriol i en Ton Garcia, els que em van fer entrar a la premsa banyolina. En aquells moments hi havia la revista Horizontes, en castellà, és clar. Em van proposar que hi escrivís cròniques de cinema i vaig dir que sí. Anys més tard em tocava coordinar la revista i vaig procurar anar-la catalanitzant i finalment canviar-li el nom per l'actual de Revista de Banyoles. És una de les coses de les quals estic més satisfet. Quan li van comunicar que li concedien la medalla, com va reaccionar? Amb sorpresa i alegria. M'han concedit molts premis, però aquest honor és el màxim que pot esperar un banyolí. Què dirà en el seu discurs, quan li lliurin la medalla? Sens dubte parlaré de teatre; si no, decebria molts dels que em vindran a escoltar. Serà amè i procuraré que també sigui divertit. Tindrà un to seriós, amb tocs d'humor. Aprofitaré també per recordar gent que m'ha ajudat, alguns dels quals ja no hi són. Vostè no para mai i tinc entès que està treballant en una història del cinema a Banyoles. Sí, està previst que surti l'any que ve. No serà una història del cinema sinó de les sales que hi havia hagut a la ciutat. Ara no en tenim cap, per cert.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 19-10-2012 Pàgina 11

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/585579-fare-un-discurs-serios-pero-amb-tocs-dhumor.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss